

2015. JÚLIUS-SZEPTEMBER

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 12. ÉVFOLYAM 7-9. SZÁM

„MILYEN VOLT SZŐKE”-PUSZTA?

A mindennapi Áhítat igéi hosszú hetekig arról szóltak, hogy mint Isten újszövetségi választott népe, mi is egy kietlen pusztaságon haladunk keresztül, miközben mind közelebb és közelebb kerülünk a „mennyei Kánaánhoz”. – A „puszta” nem egyéb, mint földi küldetésünk iránya és helye. Pál apostol jószerével még föl sem eszmél a krisztusi kegyelem kandallójának közelében görcsös feszültségéből, amikor már hallja is a felülről jövő parancsot: „Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert én messze küldelek téged, a pogányok közé!”

A „pogányok közé” a pusztát jelentette. – Jézus úgy küldi szolgáit e világba, „mint juhokat a farkasok közé.” (Mt 10,16) A puszta tele van kígyóval és mindenféle más veszedelemmel. Ezért mondja az Úr: „legyetek okosak, mint a kígyók” (sőt, még annál is okosabbak, hogy ne árthasson semmi a puszta vándorainak.)

A pusztai zarándoklat megvisel bennünket. Eltikkadunk, ellankadunk, talán még a reménységünket is elveszítjük olykor-olykor. Elfogy időnként a kenyér is. Milyen jó, hogy az Úr ilyen helyzetünkben mannaesőt hullat ránk! A vizet se találjuk. De ott van nem messze a kőszikla. „Az a Kőszikla pedig a Krisztus volt”, ahogy ezt Pál apostol megfejti.

Van azonban a „pusztának” egy másik jelentése és üzenete is számomra. Szőkepuszta egy olyan szellete a baptista missziós múltunknak, ahol volt és élt egy dinamikus kis gyülekezet, melynek ma csupán „hült helyét” találjuk.

Amikor a múlt század közepe táján bekerültem a baptista misszió

Gerzsenyi Sándor lelkipásztor testvér biznyságtétele

áramába, úgy emlékszem, egy országos közgyűlésen hallottam, hogy akkortájt hazánkban mintegy ötszáz helyen volt gyülekezet, szóróványállomás, összejöveteli hely baptista felekezeti viszonylatban. Egy-egy lelkipásztor átlagosan öt-hat kisebb-nagyobb gyülekezeti közösségnek volt lelki gondozója, pásztorra, tanítója, evangélistája, mondhatnám, földi „üdvösség-felelőse”.

Ha pusztáról beszélek, hajlok afelé, hogy egyúttal „pusztu”-lásról is kell szólnom. És nem lehet mindent a társadalmi, politikai, kulturális, stb. változások számlájára írni! Egy időben, mint szóróvány-körzet lelkipásztora, többet foglalkoztam elméletileg is ezzel a kérdéssel. Körlevéllel fordultam hasonló sorsú szolgatársaimhoz. Egyik kérdésem ez volt: Lehetségesnek tartod-e, hogy egy fogyó létszámú, szinte már alig létező missziós állomásodon újra meginduljon a dinamikusabb lelki, közösségi élet? Emlékszem egy-két ilyen válaszra: Nem! Előbb

ki kell halniuk a mostani bajkeverőknek, hogy utána – új emberekkel – újat lehessen kezdeni. Azt hiszem, ehhez nincs mit hozzáfűzni. Puszta, pusztulás, elsivatagosodás, elsivárosodás.

Nem tehetek róla, de Szőkepusztáról jutnak eszembe ezek a szomorú adalékok. E szép jelentésű kis települést ma már nem találjuk a térképen. Eltűnt, oda veszett. Nincs. – Amikor először vettem részt egy emlékkonferencián, évtizedekkel ezelőtt, még Bondor János bátyám hívására, a találkozó után nekiindultam, hogy egy gyalogtúrával szerte járjak a régi falu virtuális helyén, meg az Aranyos patakra is kíváncsi voltam. Egy régi szőkepusztai atyafi szegődött mellém kísérőnek.

Lankás kis dombokon haladtunk keresztül. Rákérdeztem, miféle kis halmok ezek, harasztal és harsányzöld gyomnövényekkel borítva? Vezetőm így szólt. Minden dombocskára alatt képzelj el egy falusi parasztgazdaságot, lakóházzal, melléképületekkel, istállóval, színnel, kazlakkal, kúttal együtt. Döbentem megálltam akkor. Elő kellett vennem a zsebkendőmet, mert küszködtem a könnyeimmel.

A század rettentő politikai „földindulására” kellett gondolnom. Az istentelen és embertelen új „rendszer” dübörgő üthengere átgázolt ezen a tele-

A szőkepusztaiak érkeznek

Szappanos Tibor énekel

Tóka Szabolcs kísér

Horváth Gábor polgármester szokásos megnyitó köszöntése

Babina Sándor körjegyző köszönti a konferenciát

Néhányan a jobbszárnyról

A gyülekezet egy része

Samu Zoltán régész helytörténeti előadása

Horváth Gábor polgármester leányával, Kittivel a hallgatóságban

Fábián Sándor lelkipásztor igét hirdet

A Szappanos család

pülésen is. Nemcsak a lakosság, de a föld is műveletlen maradt évtizedeken keresztül, és az „őstermészet”, vagy mondjuk úgy: a „természetanya” visszahódította és magába asszimilálta az emberi jelenlét áldott és ártó tartozékait. Aki nem halt meg, elfutott, elmenekült. A gyülekezet kedves énekeit eltanulták az ég madarai. Azt hallod most az erdő sűrűjéből.

Az országban százával tarthatnánk évente hasonló emlék-konferenciát, csak azt nem szőkepusztainak hívnánk, hanem barnapusztainak, feketepusztainak, és sorra tovább szabolcspusztainak, biharpusztainak, kis-nagy-kun-pusztainak, baranyapusztainak, zemplénpusztainak, béképusztainak, stb. kellene neveznünk őket.

Nemzeti emlékünnepeink többsége gyászról, vereségről, bukásról, halálról szól. Miért ünnepeljük mégis ezeket a fájdalmas veszteségeket? Azért, hogy lehetőleg ne ismétlje meg magát soha többé a történelem és az emberi gonoszság.

A Szőkepusztán rendezett évenkénti konferenciának azért vagyok egyik lelkes híve és támogatója, mert ilyenkor elvonul előttem számos „emlékhely”, ahol valamikor hangos énekszó, zeneszó zengett, harsogott, ahol megváltott emberek dicsőítették tomboló örömmel a Szabadítót. Ahol egyszerű, de hittal átélte mondatokban hangzott az evangélium, vallották meg boldog meggyőződésüket lelki, szellemi, hitbeli elődeink.

Végigimádkozom mindig a konferenciát, buzgón könyörögve, rimánkodva kérem az Élet Urát, egy elfeledett régi éneksorral fűszerezve: „Urunk, adj nekünk esőt és napsugárt, Kegyed özönét és utunkra fényt! Vidám örömmel dicsérjen e világ, Küldj esőt és kedves napsugárt!” (Gedeoniták énekei: 27.sz.) – Aztán a régi pusztából vissza a mostaniba! És azt is éneklek: „A pusztába ha vezet, ha magányba

küld, Ott is ő van velem és vele az üdv”. (Régi H.H. 495.) – Csak nehogy így folytassam: „Jézussal nyugton alszom el...” Mert ébren akarok lenni, és ébren, szolgálatban, munkában akarom várni Őt, a viszsztatérő nagy Királyt!

Ha fiatalabb volnék, azt mondanám most, hogy én már kezdem „ma” tervezni és szervezni a jövő évi szőkepusztai konferenciát, testvéri találkozót. De mivel elmúltam nyolcvan, nem vagyok ilyen vakmerően optimista, ám megteszem, amit ma még lehet. Javaslom ezeket a kedves olvasóimnak is!

Összegyűjtöm azoknak a régi és új barátoknak, testvéreknek a címét, vagy internetes elérhetőségét, akiket meg akarok hívni jövő július végére, egy újabb szőkepusztai emlék-találkozóra. Felszólítok mindenkit, tegyünk úgy, ahogy az Úr Jézustól tanuljuk: „Felkelt, kiment, elment egy pusztá (lakatlan) helyre, és ott imádkozott”! Mi is imádkozunk pusztává lett régi szőrványainkért, hátha lehetne még kezdeni ott valami újat, odaszánva magunkat, a Szentlélek által.

Vállalom, hogy legalább tíz helyre elküldöm meghívómat, hamarosan, a közeljövőben, hiszen rövid az idő. Folyamatosan imádkozom (hétről-hétre), hogy az Úr áldja meg a Szőkepusztán esedékes konferenciát. Újítsa meg a missziós szellemet mindazokban, akiknek alkalmuk lesz jelen lenni.

Feltérképezem azokat a helyeket, ahol a múlt század baptistái konferenciákat tartottak. Ez egy speciális baptista fogalom (Konferencia), nem tanácskozást jelentett, hanem elsősorban találkozást, együttléteket, a közösség szélesebb körű megélését.

Tábornak, táborozásnak nevezik a mai fiatalabbak ezeket a találkozókat. Szőkepuszta is ilyen hely, ahol az ősi építésű imaház körül táboroztunk, vagy ha nem ott, a libickozmai gyerektábor területén.

Bátorítlak, kedves Testvérem, érdeklődj, nem lehetne-e abban a helységben, ahonnet származol, ahol valamikor, talán fiatal korodban te is megtértél, énekeltél, zenéltél, szolgáltál, nem lehetne ott újra valami misszió-félét kezdeményezni? Tudod, a régiak már kihaltak, akik esetleg a bajokat okozták, már nincsenek ott, hiszen te is mióta egészen más vidéken éled közösségi életedet. Minden lakóközösség „termő talaj”, ahová érdemes lenne újra az ige-magot bevetni. Hátha teremne Isten kegyelmes szeretete által. Némely esetleg csak kétszer annyit, de az igei volumen a százannyit sem tartja kizártnak.

Szőke, barna, vörös, hajas és hajtalan testvérem! A pusztá termővé lehet, de szüksége van az Úrnak a hűséges, átadott, munkaszerető magvetőkre!

Gerzsenyi Sándor

Gerzsenyi Sándor

BIZTATÓ SOROK

*Vess számot, mint bölcs gazda,
Házad hogyan építed!
Szilárd a fundamentum,
Végig kitart majd hited?*

*Pállal mondd, vallomásként:
Élek már többé, nem én,
De Jézus él énbennem.
Győzelemre van remény.*

*Tudod, érzed, menni kell!
Hegyre hív és völgybe von.
Sosem leszel egyedül!
Jézus vére oltalom.*

*Ráz és rostál az idő.
Ocsú, pelyva – mind kihull.
Az maradhat fenn csupán,
Ki magához vonz az Úr.*

*Légy kitartó és szilárd,
Mindenedet add neki!
Aki érte halni kész,
Azt örökké élteti.*

A szerkesztő és felelős kiadó rovata

Szeretettel köszöntöm kedves Olvasóinkat. A szerkesztő dolga, hogy szerkesszen, kapcsolatot tartson az olvasókkal. A felelős kiadó dolga, hogy biztosítsa a lap megjelenésének anyagi hátterét, meghatározva annak profilját, stb. Bár kezdettől fogva mind felelős kiadója, mind szerkesztője vagyok a Jó Pásztornak, bizonyágot teszek arról, hogy a mi újságunk szerkesztője és felelős kiadója valójában maga a Jó Pásztor, a mi Urunk Jézus Krisztus. Egy-egy szám írásai az ő tanácsa szerint kerülnek be a lapba, vagy épp maradnak ki. Ami pedig a finanszírozást illeti, nagy hálával tartozunk Neki, hogy a kezdetektől – több mint tíz éve – egyetlen fillér előfizetési díj vagy állami támogatás nélkül, kizárólag az Általa indított testvéreink, barátaink adományai jelentik a pénzügyi hátteret mind a lap kiadásához, mind a Jó Pásztor konferenciák, gyermek- és ifjúsági táborok, hangversenyek, stb. megrendezéséhez éppúgy, mint könyvek, CD-k, DVD-k kiadásához.

Gerzsenyi Sándor testvérnek – aki a lap irodalmi szerkesztője – három könyvét adtuk ki (Vallomás, A századik, Fölfelé a hegyoldal), most azt tervezzük, hogy Tóka Szabolcs orgonaművész, zenei szerkesztő testvér Jó Pásztor-énekeit publikálnánk, és a közeli jövőben (ahogy korábban irodalmi estet), zenei estet, amolyan szerzői hangversenyt tartanánk. Az előkészületeket már megtettük. Most, hogy megkezdjük a kiadvány összeállítását, szeretettel kérjük mindazokat, akik jónak látják tervünket, adományaikkal segítsék azt, hogy mielőbb megvalósuljon.

Jelen számunk főleg beszámolókat tartalmaz, szövegben és képekben, most is jutott hely arra, hogy közöljünk egy 115 éves írást a Békehírnök 1900-as évfolyamából id. Udvarnoki András testvér tollából. Egy nekrológot, ami messze túlmutat a nekrológ műfaján, igazi missziós és egyháztörténeti kuriózum. Lajos János testvérről van szó, aki 115 éve hunyt el, és akit szinte mindig ragadvány nevével együtt említenek a régi írások. A misszió kiemelkedő alakja volt, a „puskaműves” testvér. Minden változtatás és kihagyás nélkül közöljük a régi írást.

Helyet adtunk egy megtérési történetnek is, amelynek címe: „Liberális teológus megtérése”. Biztos vagyok abban, hogy ezt a szokásosnál kissé hosszabb írást sokan fogják örömmel és hálaadással fogadni. A liberalizmus a teológia rákfenéje, amelytől igyekeznünk kell minden erőnkkel távol tartani magunkat, és az ige fényével harcolni ellene, ahogy tesszük is.

Egyéb írásokra most nem térek ki. Jó olvasást, lelki épülést kívánva, üdvözlettel:

Dr. Almási Mihály

A legutóbbi bemelegítés Dömsödön, 2015. június 28-án (Szappanos Tibor, Sándor Noémi, Dr. Almási Mihály)

Köszönet az 1%-ért

A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány részére 2014-ben kiutalt 2013. évi SZJA 1%-os felajánlásokból érkezett 187 836 Ft-ot teljes egészében az alapítvány céljának megvalósítására, többek között a Libickozmai Gyermektábor fejlesztésére fordítottuk.

Ugyanebben az időszakban a Jó Pásztor Alapítvány bevétele az 1%-os átutalásokból 382 320 Ft volt, amit teljes egészében alapítványi célra, többek között a Jó Pásztor című lap folyamatos megjelentetésére fordítottunk.

Ezúton szeretnénk megköszönni a gyermekmisszió támogatását mindazoknak, akik adójuk 1%-át erre a célra utaltatták, és kérni, hogy az idejében gondoljanak ránk – új támogatók megnyerésével is.

*A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány,
valamint a
Jó Pásztor Alapítvány kuratóriuma*

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

SZABADOS ÁDÁM: LIBERÁLIS TEOLÓGUS MEGTÉRÉSE

Eta Linnemann megtérése az én szememben az egyik legcsodálatosabb bizonyíték a Szentlélek újjászüelő munkája mellett. Megható egy alkoholista vagy drogfüggő ember szabadulása és megtisztulása. Izgalmas egy ismert sportoló vagy filmszínész megtérése. Nagy dolog, amikor egy nyíltan ateista gondolkodó eljut a felismerésre, hogy Jézus valóban feltámadt a halálból. Annál lenyűgözőbb eseményt mégsem tudok elképzelni, mint mikor egy liberális teológus, aki a történeti-kritikai módszer alapján miszlikre szedte az Újszövetség szövegét, egyszer csak meglátja az evangéliumokban Isten dicsőségét, meghajol a Szentlélek bizonyágtétele előtt, és ennek hatására megváltoztatja kutatási módszertanát. Eta Linnemannal ez történt.

1. A TÖRTÉNETI-KRITIKAI MÓDSZER FOGLYA

Linnemann teológiai tanulmányait Marburgban, Tübingenben és Göttingenben végezte 1948 és 1953 között. Doktori disszertációját *Gleichnisse Jesu, Einführung und Auslegung* címmel írta Jézus példázatairól, *summa cum laude* minősítéssel. Ezután Rudolf Bultmann és Ernst Fuchs mellett a passió-történetet kutatta. 1971-től teológia professzori állást töltött be a Marburgi Egyetemen, a Braunschweig Egyetemen pedig teológiai módszertant oktatott. Tagja volt a hét-száz egyetem kutatóit összefogó *Studiorum Novi Testamentum Societas* nemzetközi Újszövetség-kutató társaságnak.

Linnemann Bultmann radikális történeti-kritikai módszerét követte. Mikor elsőéves diákként Bultmann óráit kezdte látogatni, a nemzetközi hírű professzor az 1Korinthus 15 egyik verse kapcsán azt mondta: „Pál itt nem éri el a rá általában jellemző teológiai magaslato, mert Jézus feltámadásáról mint történelmi tényről beszél.” Linnemann ebből megtanulta, hogy teológusként nem szabad Jézus feltámadásáról tényként beszélnie. Megtanulta azt is, hogy a Bibliában leírt csodás események nem történtek meg, amit a szövegekben látunk, az a zsidók hitének a kifejeződése, nem valós események hiteles leírása.

Linnemann magáévá tette Bultmann demitologizáló programját is: a villanykapcsoló korában többé nem lehet csodákról beszélni, a bibliai beszámolók mögött valójában egy monista világ természeti törvényei állnak, a valódi történelmet akkor ismerjük meg, ha lefejtjük a beszámolókról a mitológiai elemeket. Linnemann tudományos munkáiban ezt a módszertant követte.

Bultmann és a kritikai iskola tekintélye abban az időben megkérdőjelezhetetlen volt, Linnemann sem kérdőjelezte meg. Marburgi és braunschweigi éveiben a Bultmann-iskola képviselőjeként a radikális történeti-kritikai módszer szószólója lett, melynek metodológiai

ateizmusa eleve kizárta a bibliai események magyarázatai közül a transzcendens okokat, és ezáltal a csodák lehetőségét is. Módszertani kiindulópontja miatt nem fogadhatta el az Újszövetség szerzőinek (vagy inkább szerkesztőinek) nézőpontját, helyette a korai egyház hite mögött található „valódi” történetet próbálta rekonstruálni.

Azt a Jézust kutatta, aki biztosan más volt, mint ami a tanítványai (?) beszámolóiból kiolvasható. A hagyományrétegek mögötti zsidó tanító foszlányokban, homályosan felsejlő, bizonytalan képét akarta alapos és precíz szövegelemzés segítségével helyreállítani.

A Linnemann által követett módszer természetesen meghatározta a kutatásai eredményét. „Olyan ez, mint számítógéppel dolgozni” – mondta saját módszertanáról megtérése után. „Amit a képernyőn látsz, az az általa választott programtól függ. Ha a Bibliát úgy tanulmányozod, hogy azt feltételezed, hogy Isten nem létezik, nem is fogsz találkozni vele.” Ha az a kiindulópontunk, hogy Isten „természetfeletti” cselekvése eleve nem számba vehető oka bibliai eseményeknek, ne csodálkozzunk, ha lépten-nyomon gondunk lesz a Biblia szövegével. Mivel a történeti-kritikai módszer a cselekvő és beszélő Isten hipotézisét mint okot a szövegek kutatásakor kizárja, a módszer önmagába záródik, és semmiképpen nem vezethet a bibliai beszámolók igazságának elfogadásához. Tökéletesen zárt rendszer, melyből nincs kitörési pont. Linnemann is foglya volt a rendszernek.

2. SZABADULÁS A MÓDSZER FOGSÁGÁBÓL

„Teológusként mélyen belesüllyedtem a történeti-kritikai módszerbe. Ha az Úr nem ragadott volna ki belőle, ma is benne lennék. De az Úr bármit megtehet, meg tud szabadítani bennünket a teológiánkból is.” Eta Linnemann ezekkel a mondatokkal a kaliforniai Grace Valley Christian Centerben elmondott bizonyágtétele vezetése be 2001. november 7-én, huszonhárom évvel azután, hogy kollégái és a teológus világ nagy megdöbbenésére hátat fordított a történeti-kritikai módszernek (olvasóit arra kérve, hogy semmisítsék meg korábbi írásait), és Indonéziába ment, hogy ott misszionáriusként lelkipásztorokat képezzen. Vajon mi okozta ezt a radikális fordulatot a huszadik század egyik elismert liberális teológusában?

Linnemann egy doktrori disszertáció elolvasására vezet vissza a benne lezajlott változás kezdetét, valamint néhány konkrét élményre, melyekből azt szűrte le, hogy a történeti-kritikai módszerrel nem juthat el az igazság megismerésére. Hogy az általa is oktatott módszertan nem vezet az igazsághoz, rémisztő felismerés volt számára, hiszen – elmondása szerint – az igazság

gyermekkora óta vezérlőcsillaga volt. „Azt hittem, hogy az egyházat és Istent szolgálom, de rájöttem, hogy a teológiai munkám senkinek nem segít.

Ez mély frusztrációt eredményezett bennem: mi a munkám célja? Szerencsére a mennyei Atya szándéka nem az volt, hogy engem frusztráljon, ez csak eszköz volt a kezében arra, hogy megállítson. Az Úr segített abban is, hogy ezek után meghalljam a valódi evangéliumot. Ehhez az én esetemben egy doktori disszertációt használt.”

A szóban forgó disszertáció az afrikai egyházzal szólt. Miközben Linnemann tanári munkáját végezve a szöveget ellenőrizte, elcsodálkozott azon, amit a dolgozatban az afrikai egyházban zajló próféciákról és csodákról olvasott. Aki még a Bibliában leírt csodákban sem hisz, ugyan mit gondoljon ezekről a modern jelenségekről? A Bultmann-tanítvány Linnemannt mélyen felkavarta a dolgozat. Aztán szép lassan megfeledkezett róla, és a megszokott mederben folytatta tudományos munkáját. Néhány hónappal később Jézus állítólagos csodáiról tanított, és arról, hogy azokat hogyan kell demitologizálni, amikor az egyik diák jelezte, hogy az evangéliumban leírthoz hasonló esemény tanúja volt a környezetében. A professzor asszony arra kérte diákját, hogy írja le, amit átéltek. Azt remélte, hogy a diák ezáltal könnyebben megérti majd azokat a törvényszerű lépéseket, melyekről Jézus csodáinak kritikus elemzése kapcsán tanított. Linnemann ekkor mellékesen megemlítette a hallgatóinak, hogy egy doktori tanulmány szerint az afrikai egyházban is történnek hasonló csodák. A diák, akit a környezetében tapasztalt csoda leírására kért, egyike volt azoknak az újjászületett hallgatóknak, akik ekkor Linnemann óráit látogatták. A professzor máskor egy-két „hívő” diákról tudott, ebben a szemeszterben hatan vagy heten is voltak. Amikor Linnemann megemlítette az afrikai csodákat, és a hangjából nem a bultmanni kétely, hanem valami egészen más érződött, ezek a diákok arra gondoltak, hogy egy nap talán még Linnemann professzor is megtérhet. Repedést fedeztek fel a bibliakritika által bevehetetlenre épített erőd falán, melyen keresztül talán behatolhat az evangélium világossága a professzor asszony szívébe. „Elkezdtek imádkozni értem. A diákok is imádkoztak értem, a családjaik is imádkoztak értem, és az imakörökben is imádkoztak értem. Elég nagy imakampány lehetett, mert később gyakran jöttek oda hozzám emberek azzal, hogy 'Emlékszünk, mennyit imádkoztunk Önért!'”

A diákok nem elégedtek meg az imádkozással. Minden hónapban meghívót küldtek professzoruknak, hogy vegyen részt a diákköri alkalmukon. Linnemann májusban, júniusban, júliusban, augusztusban és szeptemberben is udvariasan visszautasította a meghívást, de a kitartásukat látva októberben végül elment közép-

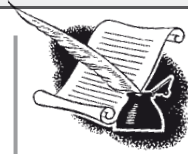
jük. „Mélyen megérintett az öröm és szeretet légköre... Eldöntöttem, hogy legközelebb is elmegyek.” Linnemann a hit valóságának új dimenziójával találkozott a diákok imakörében. „Észrevettem, hogy amikor valamilyen komoly problémájuk volt, ezek a diákok imádkoztak azért. Tudtam, mi az imádság, minden reggel imádkoztam, de lenyűgözött, hogy lehet valódi dologért úgy is imádkozni, hogy mások is hallják, és ezért tudhatják azt is, hogy megkapjuk-e, amit kérünk, vagy nem. Furcsa volt ez nekem, de nagy benyomást tett rám. Ezután minden hónapban megpróbáltam elmenni a gyűlésre. Egy év és egy hónap elteltével átadtam az életemet Krisztusnak.”

Linnemann számára ez nem volt egyszerű lépés, hiszen ismert keresztény teológus volt, ez volt a szakterülete, a karriere, ez volt a múltja és a lehetséges jövője is. „Az egyik előadást hallgatva nagyon vágytam arra az életre, amelyről az előadó beszélt. Amikor előre hívta az embereket, én készen álltam, hogy felugorjak a helyemről, de ő azt kérdezte: 'Van itt valaki, aki hinni szeretne Jézusban?' Azt mondtam ekkor magamban: 'Ó, ez nem nekem szól, mert én már hiszek Krisztusban.' Ez a gond a teológusokkal: azt gondolják magukról, hogy hívők. De aztán az előadó megismételte a hívást, azt kérdezte, hogy ki akarja alárendelni az életét Krisztusnak. Akkor tudtam, hogy ez nekem szól. Feleltem a kezemet, az Úr látta a szívemet, és az életem megváltozott.”

3. A TÖRTÉNETI-KRITIKAI MÓDSZER KRITIKUSA

A változás nem hagyta érintetlenül Linnemann teológiai módszertanát sem. „A történeti-kritikai teológia istene olyan, mint a három majom szobra: az egyik a szemét takarja el, a másik a füleit, a harmadik a száját – nem látnak, nem hallanak, nem szólnak semmit –, és mivel a kezeik is foglaltak, nem is tesznek semmit. Most viszont érzékeltam az élő Istent! És ugyanabban a pillanatban azt is tudtam, hogy addig vak tanítóként vezettem vak diákjaimat. Bűnbánatot éreztem a hamis tanításaim miatt. Arra is rájöttem, hogy hiába töltöttem éveket tanulással, semmit nem tudtam Istenről. De Isten kegyelméből ez a felismerésem nem kétségbeeséshez vezetett, hanem arra az elhatározásra, hogy el kell kezdenem most már erről az Istenről tanulni.”

Linnemann professzor beiratkozott egy evangéliumi bibliaiskolába, ahol a legfiatalabb hallgató egy tizenhat éves fiú, a legidősebb pedig egy hetvenéves nagymama volt. „Ebben a bibliaiskolában életemben először megtanultam a keresztény hit alapjait.” Nem lehet szótlanul elmenni a helyzet ironiája mellett. Linnemann professzor egyik nap az egyetemi óráit tartotta, másik nap a kis bibliaiskola padjában ült és tanult! Az egyetemi közeghez képest alacsonyabb színvonal néha kételyeket ébresztett benne, de el kellett ismernie, hogy ebben az iskolában mégis olyan dolgokat tanult, amelyekről egye-

Olvasóink írják

temi tanárként előtte soha nem gondolkodott. Megismerte például a Biblia ihletettségeről szóló tanítást, és szégyenkezve gondolt arra, hogy ismert teológusként neki erről fogalma sem volt. Elkezdte komolyan venni Jézus titulusait, és hittel kimondani, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, emberré lett Isten. Két hónap elteltével a professzorasszony elhitte az ígéretet, hogy Jézus másodszor is el fog jönni. Aztán egy nap elfogadta Jézus szűztől születését is, és onnantól az egyetemi katedráról is ezt tanította. („Gondolják el, hogy a diákok ezt egy Bultmann-tanítvány szájából hallják!”) Eta Linnemann megérkezett az evangéliumi világba.

Megtérése után tudományos munkásságát a kritikai iskola kritikájának szentelte. Új szemszögből elemezte az ún. szinoptikus problémát, valamint a Q-hipotézist, és megvizsgálta a páli korpusz egy részének pszeudoepigráf jellege melletti érveket is, arra a következtetésre jutva, hogy a kritikai hangok ellenére mind a tizenhárom levél az apostol írása. Utolsó évtizedeiben az evangéliumi hit követe lett teológusként a tudományos világ, misszionáriusként pedig a gyorsan növekvő indonéz egyház számára. Sok helyen – többek között a Covenant Seminary diákjai előtt is – számot adott a Szentlélektől kapott hitéről, pálfordulásáról, evangéliumi meggyőződéséről.

A Grace Valley Christian Centerben elmondott bizonyágtételét így zárta: „Tehát rájöttem, hogy megbízhatunk a Bibliában. Nem bízhatunk a történeti-kritikai teológiában és a bibliakritikában. Az nem megbízható. Dicsérem Istent, mert kihozott engem onnan, és imádkozom azért, hogy használjon engem, hogy a bibliakritikától másokat is Krisztushoz vezethessek.”

„Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni.” (1Kor 3,11-13) Eta Linnemann 2009. május 9-én befejezte az építést. A nap közeledik, amikor mindannyiunk tanítása mérlegre kerül.

(Internet: www.divinity.szabados.adam.hu)

Tiszta szívből köszönöm Gerzsenyi testvér írását, az „Őseimtől kapott örökségem” címűt, amely sokat mondó, megszívlelendő, és mélyen egyetértetek velem. „Áron is megvegyétek az alkalmakat”. De sajnos ezek szerint megelégszünk a morzsákkal, ahelyett, hogy elfogadnánk Isten kezéből a lakomákat, délelőtt és délután. Nem beszélve a hétköznapról.

(K.J.-né – Dunaújváros)

***

Kedves Szerkesztő Testvéreim! Nagyon szépen köszönöm a keresztrejtvény feladványban elhelyezett ígét, a részemre elküldött folyóiratot és a gyönyörű, bekötött kiadványt. Nagy örömet és sok áldást jelent mindez számomra. További munkájukra Isten gazdag áldását kívánom.

(Gy. A. – Békés)

***

Köszönöm a „Mindenfelé nagy földrengések” c. cikket. Nagy hálával tartozom jó Atyámnak, hogy még minket megkímélt ilyen tragédiáktól, de egyben köszönöm a készenlétre buzdítást. Az Úr Jézus áldását kívánom testvéreinknek.

(B. T.-né – Ócsa)

***

Drága Testvéreim az Úrban!

Mindig tud a „Jó Pásztor” igazi meglepést okozni. A cikkek, amelyek az egyháztörténetről írnak, igen tanulságosak. Elődeink nem ilyen kényelemben éltek mint mi, mégis szerintem lehet, hogy többet tettek a misszióért, mint a mai ember. Érdekesek azok az írások, amik az antibiotikumokról és a földrengésekről, az utolsó időkről szólnak. Sokkal érdekesebb így az újság, mert minden igényünket „kiszolgálja”. Kívánom, hogy a nyári pihenéseket kísérje Urunk áldása, hogy testileg-lelkileg feltöltődve tudjátok folytatni áldásos munkátokat.

(G. Gy.-né – Kétegyháza)

***

Kedves Testvéreim!

Köszönöm a Szőkepusztai Konferenciára való meghívást. Hálás vagyok az Úrnak, hogy eddig minden évben szerettemmel részt vehettünk ezeken a nem mindennapi alkalmakon. Egy-egy alkalommal fiú és leány unokám is ott volt velünk. Mint Belső-Somogy szülötte, valami különös vonzás visszatarthatatlanul visz ezekre az alkalmakra. Az ott lévő természet csendjében – úgy érzem – az Ige is még jobban szól. Nem is beszélve a zenéről és énekről, mely harmóniába olvad a természet csendjével és felüdíti a szívet-lelket. Áldott alkalmak ezek!

(Z. B. – Pécs-Hird)

***

Szeretett Testvéreim!

Nagyon szépen köszönjük a Jó Pásztor újságot. ... Amikor megkapjuk a lapot, az első feladatunk a rejtvények megfejtése, csak nem küldjük be a megfejtést... Örülünk az új táborig indulónak, amit már jó előre betanultam, habár veletek együtt nem fogom tudni énekelni – karban zengen – de csatlakozom hozzátok olyan 4-500 kilométeres távolságból. De már most örülünk annak, hogy lesz idő, ahol tér és távolság nem fog közénk állni. És ott már új himnuszokat fogunk zengni. Az lesz az örökös találkozás. Dicsőség érte Istennek!

Rausz János és Rózsika – Szlovákiából, Léváról

Lajos Jánosra emlékezünk

Békehírnök tudósítás 1900-ból

„Elhunyt

Folyó év február hó 8-án költözött el az örök hazába **Lajos János** Buttyinban, ki Magyarországon a legelső volt, aki a megtérést és újjászületést magyar nyelven prédikálta Nagyszalontán. A temetési szertarást **Tóth Mihály** testvér végezte nagyszámú közönség részvétele mellett.

Lajos János húsz éven át volt kitartó szolgája az Úrnak és tagja gyülekezetünknek. Lelki ébredéséről és megtéréséről Tóth Mihály testvér a következőket mondotta el:

»Lajos Jánossal 1871–1872 között jöttem közelebbi ismeretségbe, aki egyike volt azoknak, kik szerettek olvasni és kutatni. Főként a Bibliával foglalkozott, ami mellett órákat töltött, pedig ilyen abban az időben ritka protestáns családnál történt meg.

Egyszer egy nyári vasárnap délutánján – mondja Tóth testvér – amint szüleim kint ültek az ablak alatt, arra jött Lajos János és hívták szüleim, hogy ülne le társaságukba, s beszélgetne, hadd múljék az idő. Beszéd közben előjött, miszerint ő a Biblia olvasással foglalkozik üres idején, és hogy mennyire szomorítja őtet az, hogy ezt a foglalkozását senkivel sem oszthatja meg. Pedig mily kedves egy könyv az a Biblia. E szavakat én a szobába behalottam, s kíváncsi lévén, kimentem és kérdeztem, hogy

– Mit is mond maga?

– Hát szeretem olvasni a Bibliát.

– Hiszen én is szeretem azt, de nem lehet azt megérteni. – Hát, maga érti?

– Igen, én kezdem érteni. Mondja csak, mikor jön el hozzánk olvasni azt?

– Eljöhettek én akár a következő vasárnapon is.

Így aztán elkísértem Lajos testvért az ő lakására, s az úton mindig tudakoztam tőle a Bibliából. Megígértem neki, hogy következő alkalommal elmegyek a lakására, de mikor előjött az idő, én szépecskén elfelejtettem, amit ígértem, ami csak akkor jutott eszembe, mikor Lajos testvér a templomból jövet ismét betért hozzánk. Rendkívül szégyellem előtte magamat, hogy ígéreteket be nem váltottam. De szeren-

csére nem hánytá szememre, hanem szépen leült és bibliáztunk.

Ettől fogva eljárunk vasárnap délutánokon egymáshoz és forgattuk a Bibliát. Megjegyzem azonban, Lajos testvérnek már ekkor voltak barátai, kik vele egyet értve, Bibliáztak.

Egyszer csak megemlékezik Lajos testvér egy bibliaúrusról, ezt mondván: Hej, csak eljönne még az a kedves ember, akivel a múltkor találkoztam, az tudja csak érteni a Bibliát, az felvilágosítana bennünket! Ez Novák Antal bibliaúrusról volt, ki az időben Gyomán lakott. Mi mindnyájan kíváncsiak voltunk rá, Lajos testvér irt neki levelet és ő eljött. No, ekkor lett aztán nagy öröm. Így megalakult a gyülekezet 1872-ben akként, hogy nappal a templomban voltunk, este pedig a gyülekezetben. Lajos testvér olvasta a Bibliát, és magyarázta és a keresztyén tanításból imádkoztunk. A ref. zsolnárból énekeltünk. A legkedveltebb énekünk ez volt: *Lelkünk hozzád kívánczik* stb.

Úgy aratási időben összejöttem Kornya testvérel, elbeszéltem neki, hogy hova járok, elhívtam őt is. Egyszer előjött, s el se maradt többé. Utána elhívtam Kőrösi testvért is, az is ott maradt. Lajos testvér már az alámerítést is emlegette.

1873-ban már mondogatta Lajos testvér, hogy minek megyünk mi már a templomba, legjobb lesz nekünk nappal is összejönni.

– Hallod – mondtam Kornya testvérnek – mit követel Lajos János?

– Nincs arra mit hallgatni – mondá Kornya.

Kornya tv. azonban mégis csakhamar ráállt. Ők elszakadtak a templomtól, én pedig megbotránkozván ezen, otthagytam őket. Lajos tv. kijelentette, mondván:

– Most megmondom nyíltan, hogy kitűzöm a zászlót, aki akar velem jönni, jöjjön, aki nem akar, az ne jöjjön.

Így maradt vissza vele négy, én pedig és a többiek jártunk a templomba.

Kétfelé szakadván, két gyülekezetet tartottunk: az enyém volt a templomi, azaz nappal a templomban, este pedig a háznál, Lajos Jánosé pedig templomon kívüli.

Lajos gyülekezete aztán mindjobban felismerte az alámerítés szükségét, midőn látták, hogy a Bibliában csakis felnöttek keresztkedtek meg, illetve merítették alá saját hitükre és vallomásukra. 1875-ben télnek idején, a már akkor Budapesten működő Meyer tv-t meghívták és nyolczan alámerítették a jég között.

1876-ban aztán én is felismertem az igazságot, kérelmeztem az alámerítést, s a gyülekezetbe való felvételemet, mit Isten kegyelméből, lelkem nagy gyönyörére meg is nyertem. Templomi gyülekezetem tagjait hívtam magammal, de azok nagy része nem jött el.«

*

Tóth tv azt hiszi, hogy Novák tv volt az, aki Lajos felébredt lelkének megadta a helyes útírányt. Lajos János már 1871. évben kereste az élet útját, pedig akkor még egy baptista sem működött hazánkban.*) Novákkal való érintkezése folytán kezdte hirdetni az embereknek a megtérést. Utána jött Kornya Mihály. De már Kornya előtt néhány évvel Meyer tv. német nyelven prédikált Budapesten. (U- i.)

*) *Baptisták voltak már 1848. év előtt is Magyarországon, mert az öreg Rottmayer, Vojka és többen összejöveleket is tartottak akkor, 1868-ban pedig Lehmann Hamburgból hat egyént keresztkelt meg Budapesten a Dunában. De ezek működése vagy csak Budapestre szorult, vagy pedig német nyelven folyt.*”

Békehírnök, Bp., 1900. 33–34. old.

Gerzsenyi Sándor versei

FÜSTÖLGŐ OLTÁR

Istenem, én úgy gondoltam,
Hogy bevégeződik e földi életem.
Eleinte riadoztam,
Nyílt az ajtó – és már nem is féltem.

Jó lett volna? Talán mégse.
De most várom, mondd meg, mit kell tennem.
Szolgád voltam. Hadd maradjak
Az, míg nálad folytatom, a mennyben!

Köszönöm, hogy bűneimet
Hátad mögé vetted egészen!
Jobban szeretsz, mint ahogy én
Bármikor gondoltam és reméltem.

Kezdtem olykor elcsüggedni,
De te mindig gyorsan felkaroltál.
Égő áldozat lehettem,
Hol országod ügye volt az oltár.

Köszönöm, hogy elfogadtad.
Jó illatú ajándéknak szántam.
Füstölgött bár, de te, Atyám,
Hitem nézted és lemondó vágyam.

Nincs sok hátra... De míg élek,
Minden percben érted vágyom élni.
Nagyvonalú gesztus: Igéd
Az örök boldogságot ígéri.

Balatonfüred, 2014. július 25.

***

ÍZETLENÜL

Ömlik belőled a sok kegyes szólam.
Észre sem veszed, hogy mennyire „sótlan”.
Bizony. Inkább maradtál volna szótlan!

Tudod, a só ha ízletlenné válik,
Kidobhatod. S ha hirtelen megázik,
Az út porával pocsolyává mállik.

A sótlan étel kifordul a számból.
Ha túl-sóznak valamit, legyen bárhol,
Ki kell mondanom: Szegény! Hogy rikácsol!

Sótlan a hívó élet, ha „igétlen”.
Ítélet hangzik érte, ezt nem kétlem.
Aki így él s beszél, az egy idétlen!

Jézus mondja: „Ti vagytok a föld sója”.
A gyülekezeteket pedig óvja...
Ne legyünk hát a jónak elrontója!

Imahéten – G.S.

TÜRELEM

Ütött-kopott, „nagy-javított”,
Modern, mives gépezetem
Az én lüktető nagy szívem.
Most működik megint rendszeren.
Értelmem azt diktálja nekem,
Hogy kell hozzá még egy fontos „elem”,
Ami nem egyéb, mint a TÜRELEM.
Aggályaimat ezennel félre vetem,
Megbeszélem magammal csendesen,
Úgy gyógyulhat be „mélyszántott” sebem.
Én egyfolytában csak ezt emlegetem.
Jöjj, égi, áldott ajándék: türelem!
Ne hagyj magamra, maradj velem!
Bátorkodom kérni, édes Istenem,
E jó türelmet te magad add nekem.
Fiadra tekintek könnyesen.
Túrt mindig, engedelmesen.
Én csak a magam keresztjét emelem,
Ő a világ bűneiért elalélt csendesen.
Kérlek, szent erőddel maradj velem!
Suttogva mondom: türelem, türelem...

Balatonfüred, 2014. július vége

Ujjongó dal

Zene és szöveg:
Tóka Szabolcs
2015. 08. 10.

Előjáték

F B $\flat$ F $\sharp$ 7 F/C Dm Gm C

Unisono

Refr. Tap - solj, uj-jongj az Úr e-lött, Fel-sé-ges Is - ten ő, Sza-ba-di - tó!

F F/A C F/A B $\flat$ F/A Gm C F

Szív - böl é-ne-kejl há - la-dalt, mert Ő az i - gaz, hú Meg-vál - tó. *Fine*

B $\flat$ E $\flat$ /B $\flat$ F/A Dm Gm C F F7 $\flat$

Zeng-jen Né-ki a hal - le - lu - ja, Ő - vé min - den ma-gasz-ta - lás,

B $\flat$ E $\flat$ /B $\flat$ F/A Dm Gm C

Csak Őt il - le - ti hó - do-lat, Ő - vé a di - cső - ség és min - den ál - dás. *Refr.*

KVÍZKÉRDÉSEK

KÉRDÉSEK INNEN-ONNAN

A feladványt készítette: **Dr. Sajben Klára**

Beküldési határidő: **2015. október 31.**

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

- Fel van jegyezve egy angyalról, hogy a Nap közepén áll, és hívja a madarakat. Miért hívja őket?
  - Hogy magvakat csipegessenek
  - Hogy húst egyenek
  - Hogy elkergezzék a vadakat
  - Hogy üzeneteket vigyenek messzi földekre
- Kinek érintette meg a száját parázzsal egy szeráf?
  - Illés
  - Hóseás
  - Jeremiás
  - Ézsaiás
- Áron a fáraó elé dobta a botját, ami kígyóvá változott. A varázslók ugyanígy tettek. Mi történt ezután?
  - A kígyók megmárták a fáraót
  - A varázslók visszavarázsolták a kígyókat bottá
  - Áron kígyója megette a varázslók kígyóit
  - A kígyók szétszéledtek a palotában
- Mit NEM lopott ÁKÁN?
  - Ezüstöt
  - Drágakövet
  - Aranyat
  - Köntöst
- A vétektől megtisztító vízhez egy különleges színű tehénre volt szükség. Milyen színű volt?
  - Vörös
  - Sárga
  - Lila
  - Kék
- Melyik tanítvány járt a vízen?
  - Egyik sem, csak Jézus
  - András
  - János
  - Péter
- Ki mondta: „Betelt az idő, egészen közel van már az Istennek országa”
  - Keresztelő János
  - Péter
  - Jézus
  - Hóseás
- Kit indított el így az ÚR: „gyomlálj és irts, pusztíts és rombolj, építs és plántálj”?
  - Jeremiás
  - Ámós
  - Zakariás
  - Mikeás
- A mózesi törvények alapján mit kellett kiabálni a poklos embereknek út közben?
  - Vigyázzatok, poklos vagyok
  - Tisztátalan, tisztátalan
  - Féle az utamból
  - Adjatok egy kis alamizsnát a szegény poklosnak
- Melyik völgyben állt meg a Hold Józsué kérésére?
  - Gibeon
  - Ajjalon
  - Kidron
  - Jordán
- Melyik törzsből való volt Pál?
  - Lévi
  - Júda
  - Benjámin
  - Rúben
- Mi volt Kornéliusz foglalkozása?
  - Helytartó
  - Orvos
  - Írnok
  - Katona
- Jézusról fel van jegyezve, hogy írt valahová. Hová?
  - Falra
  - Tekercsre
  - Földre
  - Agyagtáblára
- Kiről van feljegyezve, hogy kendőit a betegekhez vitték, és azok meggyógyultak tőle?
  - Pál
  - Tábita
  - Péter
  - Jézus

- Péter
  - Jézus
15. Jézus mondta: „Ha szerettek engem ...”. – Mi a folytatás?
- Menjetekek szerte a világba és hirdessétek szeretetemet
  - Tartsátok meg az én parancsolataimat
  - Kövessetek, bármerre is megyek
  - Ne rejsétek véka alá.

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1 – c 98 éves volt (1Sám 4,15); 2 – d 390 (Ez 4,5); 3 – b 80 (2Móz 7,7); 4 – d 80000 (1Kir 5,29); 5 – a 84 (Lk 2,37); 6 – b 4 (Zak 2,1); 7 – a 276 (ApCsel 27,37); 8 – c 70 (Bír 1,7); 9 – c 7 (1Móz 7,2); 10 – d 99 (1Móz 17,1); 11 – b 30 (Bír 14,11); 12 – b ötvenennyit (Mt 13,8); 13 – d 127 (Esz 1,1)

A megfejtést beküldték:

Szutor Józsefné (Bp.), Piros Elemérné (Bp.) és további 60-an, lásd a kereszt-rejtvény-megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.

Gratulálunk!

JÓ PÁSZTOR

Kiadja:

JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

A fotókat készítette:

Joó István, Szappanos Tibor, Pálfi Zsolt és Samu Zoltán

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

GYEREKREJTVÉNY

SZÁMOLJUNK!

Kedves Gyerekek!

A mostani rejtvényben minden számhoz meg kell talánotok a megfelelő leírást. A megfejtéshez küldjétek el az igehelyet is!

- 1 Ennyi kenyér állt rendelkezésre az ötezer ember megvendégeléséhez
- 2 Ennyi éve volt béna Énéasz
- 3 Ennyi kövedret töltöttek meg vízzel a kánai menyegzőben
- 4 Ennyi évig volt Sámson Izráel bírása
- 5 Gedeon katonáinak száma
- 6 Ennyi óra volt, mikor Jézust megfeszítették
- 7 Noé fiainak száma
- 8 Ennyi szűz indult a vőlegény fogadására a példázatban
- 9 A szűk esztendők száma
- 10 A meggyógyított bélpoklosok közül ennyi tért vissza Jézushoz, hogy dicsőítse az Urat
- 20 Ennyi fillért dobott az özvegyasszony a perselybe
- 300 Ennyien voltak az ifjak, akik nem ettek Nabukodonozor ételéből

**A helyes megfejtést küldjétek be címünkre:
Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Budapest, Pf. 171.
A feladvány készítette: Dr. Sajben Klára
Beküldési határidő: 2015. október 31.**

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Dávid–Góliát	– Dávid Góliát ellen harcolt
Éli–Sámuel	– Sámuel Élinél teljesített szolgálatot az Úr háza körül
Pál–Silás	– Együtt raboskodtak
Péter–András	– Mindketten Jézus tanítványai voltak
Lázár–Márta	– Testvérek voltak
Izsák–Ézsau	– Ézsau Izsák fia volt
József–Benjámín	– Testvérek voltak
Mózes–Áron	– Testvérek voltak
Ruth–Naomi	– Naomi Ruth anyósa volt
Dániel–Nabukodonozor	– Dániel Nabukodonozor udvarában volt
Géházi–Elizeus	– Géházi Elizeus szolgája volt
Ráhel–Lea	– Testvérek voltak

Helyes megfejtést küldtek be:

Kiss Palma-Virág (Szigethalom), Hégyel Titusz (Dunaharaszti), Hodoszó Rebeka (Órbottyán), Vári Tímea (Kiskőrös)

Gratulálunk!

Archív missziós videók a neten

Folyamatosan nő azoknak a történelmi értékű, dokumentum jellegű filmeknek, TV műsoroknak a száma, amelyek közösségünkkel kapcsolatosak. Jelenleg 81 ilyen filmet található kedves érdeklődő Olvasóink a világhálón. Az elérhetőség leg egyszerűbb módja: A Google keresőbe beírni: „Dr. Almási Mihály” és ott a YouTube megnyitásával elérhetővé válik a folyamatosan bővülő anyag. Elérhető továbbá a www.lachaza.baptist.hu/videotar beírásával is, vagy a www.dralmasimihaly.hu honlapon.

Néhány téma: imaházépítések és átadások bemerítések, hangversenyek, vitafórumok pl. az állam és az egyházak közötti megállapodásról, a Teológiai Akadémia, a missziós központ és a szoborpark átadási ünnepe, szeretetszolgálati, gyermekvédelmi és evangélizációs filmek, a Békehírnök története, dr. Haraszti Sándor élete, Jimmy Carter és a magyar korona, Szőkepusztai konferenciák, gyerektáborok, jubileumok, Héthalmi centenáriumi megemlékezés, stb. Bizonyára érdemes böngészni a filmek között. A honlapon pedig képgaléria, prédikációk, könyvek is találhatóak.

–am–

Nyíri Péter **A kóbor kutya evangéliuma**

Nincsen otthonom, nincsen társam. Nincsen gazdám sem. Többnyire éhezem. Nem vagyok még öreg, de az üres gyomor legyengített. Faluról falura járok. Azt eszem, amit találok. Az embereket kerülöm, nem bízom bennük, félek tőlük... oly sokszor bántottak. Nincsen nevem sem. Az emberek számára csak nyomorult korcs vagyok. Nem csak szavakkal bántanak. Olykor belém rúgnak, kövekkel dobálnak vagy bottal kergetnek. A gyerekek sem szeretnek, ugyanúgy megdobálnak, akár a szüleik.

Régen történt: egy kislány, bájos mosolyú, apró teremtés kenyeret adott, az apja, vad marcona alak, észrevette, s a gyermeket pofon ütötte, majd hozzám vágott egy szekercét. Eltörte az egyik lábamat. A csont összeforrt, de időnként még sántítok. S meg érzem az időváltozást. A szabadban élek, a természet az egyetlen barátom. A bokrok hűvöse, a tápláló vízcseppek, a folyó nyugtató, csendes hullámai, a fák kérge törzse, a virágok illata. És a napsugár, meleg simogató, éltető fény. Sokszor álmodom arról, hogy egy olajfa árnyékában fekszem, nem szomjazom, bensőmet étel melegíti, s az emberektől távol vagyok, egyedül. Magányosan, de legalább nem bántanak. S arról álmodom, hogy szeretnek. Valaki, valahol engem is szeret. Ebben reménykedem. Mert apám azt mondta, neki meg az ő apja... és így tovább. Hogy van valaki, aki mindenkit szeret, ezért soha senki nincs egyedül.

Azonban mindig csalódtam. Otthon. Szeretet. Ismerem e szavakat, tudom, mit jelentenek, de tapasztalatom róluk oly csekély... Egykor, igen régen, szüleim szerettek. S akkor talán otthonom is volt. Szeretetük volt az otthon. Apámat vadállatok tépték szét. Három testvéremet is. Én a legkisebb, a leggyámoltalanabb és leggyengébb anyámmal együtt megmenekültem. Később tudtam meg, hogy ő is sebet kapott. S szervezete nem tudta legyőzni a kórt. Egy ideig még együtt vándoroltunk, de ő egyre gyengébb, haloványabb lett. Láz emésztette, járása bizonytalanná vált, s egy tavaszi hajnalon

egy bokor tövében... ő is örökre elhagyott. Magamra maradtam. Szülők, testvérek, otthon és szeretet nélkül. Csak a remény maradt meg számomra. Ez az örökségem.

A folyónál láttam meg őt először. A homokban feküdtem, fejemet a földre hajtva, fáradtan és éhesen. Egy teljes napja nem ettem már, mozdulni is alig bírtam, így jobbára csak hevertem kimerülten a bokor mellett. Olykor-olykor letántorogtam a vízhez, mert állandóan szomjaztam. Az éhség továbbra is mardosott. A nap forrón tűzött, testem lázban égett. Körülöttem emberek jöttek-mentek, de nem törődtek velem. Ha mégis észrevettek, megvetően elfordították a fejüket. Örültem, hogy legalább nem rúgnak belém.

Akkor láttam meg őt. Először csak éreztem, valami arra kényszerített, hogy fejemet felemeljem, s a távolba nézzek. Egy ember közeledett az úton, s engem figyelt. Hosszú haja lágyan omlott vállára, porlepte ruhájával szelíden játszott a szél, saruja ünnepélyesen simogatta a földet. Arcát rövid szakáll keretezte... és a szeme ragyogott. Ezt még a távolból is jól láttam. A szeme ragyogott különleges fényvel, mely több volt, bizalomteljesebb és tisztább, mint bármely más fény, amit valaha is láttam. Erősebb volt a napnál is. Amikor hozzám ért, leguggolt, rám mosolygott, és kezét fejemre tette. Minden tagomban forróság áradt szét és megmagyarázhatatlan erő, a fáradság tovaszállt, az éhséget sem éreztem. És a szememben, ebben az őszinte, csodás fényű szemben mintha magamat láttam volna. Nemcsak a tükörképemet, hanem egész lényemet, minden gondolatomat, érzéseimet, múltamat és vágyaimat, mindazt, ami vagyok. Boldog voltam és önfeledt, az öröm belülről feszített, hogy legszívesebben kiáltottam volna. De csendben maradtam, csupán apró nyöszörgést hallattam. A tiszta lelkű ismeretlen megsimította fejemet, ruhája mélyéről kenyérdarabot tett elém, majd felegyenesedett és elment.

Én felültem, és hosszan néztem utána. Láttam, hogy a folyóhoz megy, alámerítkezik, a nap fényesebben ragyog, és az emberek örvendeznek. Szívemben hála volt és nyugalom. És szeretet a jóságos idegen iránt, aki engem, a kitzsított, megvetett nyomorultat... engem... szeretett. Az a tervem, hogy követem őt. Engem a szüleimen kívül soha senki sem szeretett. De ő igen. Meg kell tudnom, hogy megtörténhet-e ez máskor is. És mással is, olyanokkal, akiket senki sem szeret, mert ez azt jelentené, hogy valójában van valaki, aki mindenkit szeret. Miként az apám mondta, neki meg az ő apja...

Megyek, botorkálok vagy szaladok, ahogy tudok... de megyek és követem őt, és ha kiderül, hogy ő az, a mindenkit szerető, akkor viszem hírét szerte a világban, s ujjongva kiáltom minden magányos léleknek:

Jöjjetek, Ő szeret titeket!

1	2	3	4	5	6	7		8	9	10	11		12	13
14								15					16	
	17							18					19	
20		21						22				23		
24	25		26			27				28	29			
30		31		32				33		34			35	
36			37		38				39	40		41		
42				43					44		45			
46				47		48		49			50			
51			52			53			54	55		56		
		57			58		59				60		61	
62	63				64	65				66		67		
68				69						70			71	
72				73						74				75
76				77										

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers részletei a függőleges 13, vízszintes 76, függőleges 20, függőleges 33, vízszintes 77, függőleges 18 és vízszintes 1 alatt található. Megfejtendő az igevers és az ige hely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes:

1. A megfejtendő igevers hetedik része 12. A délelőtt angol rövidítése 14. Júda királya, az ő uralkodása alatt működött Ézsaiás próféta 15. Ha nem lett volna utódja Ábrahámnak, akkor ő örökölte volna a vagyonát – ford. 17. Város Palesztina északi részén (Ez 6 említi) 18. Naomi egyik menyee – ford. 19. Időszak 21. Sertés – angolul 22. Összevissza álma! 23. „A” virágos mező 24. Lóerő 26. Ollós állatot 28. Sámuel városa 30. Spanyol, francia és kambodzsai utójel 32. Ismereteket gyűjt – ford. 34. Kettőzve: az egyik nagyszülő 35. Hosszú morse jel 36. Ókori dél-bulgáriai nép 38. Balzsamolajáról híres hely 41. A kamillában van! 42. Anna prófétanő apja – az első mgh-n ékezethiánnyal 44. Rebeka dajkája 46. Az eltelt időt jelző határozószó 47. Férfi Rűben törzsből, aki fellázdott Mózes ellen – ford. 50. Kain unokája 51. A

rádium vegyjele 52. Tudományos titulus 53. Valaminek a részese legyél 56. Összevél! 57. Egy ország, a királya Tidál volt a sziddím-völgyi csatában 59. Kéhati előljáró, aki százhusz atyjafiával segített a frigyládát Jeruzsálembe vinni 61. Búza fele! 62. Bét-..., így nevezte Hóseás Bételt 64. Szöveget papírra vetne 66. Becézett női név 68. Sonkadarab! 69. „Az” egyik szín 70. Ebben a városban ölette meg Nabukodonozor Sedékiás fiait 72. Heródes ..., Nagy Heródes fia 74. Safira férje **76. A megfejtendő igevers második része 77. A megfejtendő igevers ötödik része**

Függőleges:

1. Evező része! 2. Hiszed páros betűi 3. Aháb idején újjáépítette Jerikót – ford. 4. Jósias egyik követe, aki elment Hulda prófétanőhöz – az első mgh-n ékezetfölséggel 5. Itt választották királlyá Saul 6. OÁA 7. Kétes! 8. Gabonanövény 9. Város a Negev sivatagban. Ábrahám és Izsák lakott itt 10. Bozót közepe! 11. Kiejtett mássalhangzó 12. ... vera, gyógynövény **13. A megfejtendő igevers első része 16. Haltojás 18. A megfejtendő igevers hatodik része 20. A megfejtendő igevers harmadik része 22. Becézett női név 23. Az – régiesen 25. Betlehem másik neve 27. Teke 29. Keresztül 31. A leghíresebb menyegző helyszíne **33. A megfejtendő****

igevers nagyedik része 35. Jáfet egyik fia 37. Kutatni kezd! 39. Lámeek felesége – a második mgh-n ékezethiánnyal 41. Tölgyes Sikem közelében 43. Emir betűi keverve 45. Kettőzve: seb gyereknyelven 48. Tetejére 49. Sodoma királya volt – az első mgh-n ékezetfölséggel 52. Folyó, kanyarja szomorú csata helyszíne volt 54. Félig lila! 55. Kapuőr, aki elfogta Jeremiást, amikor el akarta hagyni Jeruzsálemet (Kár. ford.) 57. Belga város 58. Saul leánya, és Dávid felesége 60. Város Lákis közelében, amit Józsué elfoglalt 63. Taszít ellentéte 65. Az egyik izráeli törzs – ford. 67. Épphogy 69. Alkalmazásprogramozási interfész 70. Radon és kén vegyjele 71. Találó páros betűi 73. Papír „mértékessége” 74. Zakó egynemű betűi 75. A szád széle!

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz. (Jóel 2,13/a.)

Helyes megfejtést küldtek be:

Polányi István* (Bp.), Kovács Bálint* (Újkígyós), Marjai Sándor* (Miskolc-Szirma), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Kisné Ady Éva* (Békés), Török Sándor* (Debrecen), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Simon Zoltánné* (Bp), Bató Tiborné* (Ócsa), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Ecsedi Istvánné* (Éd), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Hégyel Ferenc* (Dunaharaszti), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Marton András* (Bp.) Kiss Antal* (Gyula), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Vincze Jolán* (Domoszló), Kerekes Béláné* (Mágocs), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Lőrinc Jánosné* (Bp.), Petrik Adámné* (Órbottyán), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Czap Elekné* (Debrecen), Lomjászki Jánosné* (Órbottyán), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Martonné Szlepek Margit* (tahi), Gulyás Ernőné* (Bp.), Szelecsán Péterné* (Kétegyháza), Gaál Miklósné* (Tard), Sáfró János* (Pécel), Horváth Béláné* (Szada), Mihály Sándor* (Szada), ifj. Majnár Zoltán* (Dunavecse), Lisztes András* (Albertirsa), Horváth Jánosné* (Fadd), Lomjászkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskőrös), Lisztes Tibor* (Berettyóújfalú), Kovács Sándorné* (Miske), Nyári I. Lászlóné* (Kaposvár), Sándor Mária* (Bp), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalú), Vajda Jánosné* (Orgovány), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Polányi Károlyné* (Bp.), Varga Lajosné* (Isaszeg), Hodoszó Jánosné* (Méhkerék), Dan János* (Békés), Gyarak Lászlóné* (Békés), Spangenberg Rudolf* (Komló), Döme Károlyné* (Zirc), Juhász János Pál (Kiskunhalas), Gyaraki Anikó (Békés), Bárány Bertalanné (Órhalom), Papp Béláné (Pécs), Bolemányi Jánosné (Kiskőrös), Németh Emília (Szombathely), Tóthné Szűcs Csilla (Békés)

Könyvjutalomban részesült:

Juhász D. János (Kiskunhalas), Jámbor Ferencné (Debrecen), Rózsa Tiborné (Kiskőrös), Varga Lajosné (Isaszeg), Gulyás Ernőné (Budapest)

Gratulálunk!

Jutalmukat postán küldtük el.

Szókepusztai beszámoló 2015

Számomra az idei szókepusztai konferencia úgy alakult, hogy a végén haza sem mentem. No nem csak azért, mert annyira jó volt, vagy esetleg mert bármi baj itt tartott volna, ennél sokkal prózaibb a válasz, a konferencia után rögtön elkezdődött a gyermektábor, így a vasárnap délután már sátorállítással telt, a gyerek hetepedig az ifjúsági hét követte.

No, de ne szaladjunk ennyire előre, menjünk szépen sorjában a beszámolóval.

Idén is a konferencia házigazdája *Dr. Almási Mihály* lelkipásztor testvér volt és jó házigazdaként igyekezett nem csak szóval tartani, hanem megszólaltatni is a jelenlevőket. Így *Horváth Gábor* polgármester úr köszöntését *Babina Sándor* pusztakövési körjegyző üdvözlője követte, majd egy kis helytörténeti ismertetést kaptunk *Samu Zoltán* történész-archeológustól, aki a somogyvári bencés apátság és vár feltárásában is részt vett. Külön megtiszteltetés, hogy idén is vállalta, hogy személyesen vezessen körbe a gyerekekkel Somogyváron, köszönet érte.

Kis kihagyás után, betegségéből felgyógyulva idén ismét itt lehetett, a szókepusztai közösség nagy örömeire *Gerzsenyi Sándor* lelkipásztor testvér. Beszámolójában kis betekintést kaphattunk, hogy a szolgálatban eltöltött évtizedek alatt mi minden tudja megnehezíteni, betegé tenni a költő-lelkipásztor szívét. Jó volt most látni és hallani Gerzsenyi testvért, amint jó humorral, testileg-lelkileg feltöltődve tudott beszélni az elmúlt időszak nehézségeiről. Kívánok e sorokon keresztül is további teljes testi felépülést Gerzsenyi testvérnek, hogy még nagyon sokáig tudjon bennünket megörvendeztetni szolgálatával!

Az igei üzenetet idén *Fábián Sándor*, a Bodrogi Baptista Gyülekezet és Körzete lelkipástorja tolmácsolta. A konferencia központi

gondolata idén 2Péter 3,18 alapján a lelki növekedés volt. Ebben a gazdag és kimeríthetetlen témában Sándor a gyümölcsstermesre helyezte a hangsúlyt, kifejezésre juttatva ezzel a lelki növekedés egyik természetes velejáróját. Nem beszélhetünk lelki növekedésről, ha nincs jelen éltünkben a gyümölcsstermes. Almási testvér mindig igyekszik, hogy ez a szókepusztai konferencia ne csak valami nosztalgikus múltidézés legyen, hanem aktuális és a jövőbe tekintő üzenetet hozzon, ami által épülhetünk. Jó volt tehát ebben a szemléletben mérlegre helyezni az életünket és megvizsgálni, hogy ki hol áll a lelki növekedés folyamatában a gyümölcsseinket nézve.

Öröm számomra, hogy idén is *Tóka Szabolcs* orgonaművész testvérral végezhettem együtt a konferencia zenei szolgálat részét. Sőt idén tavasszal született kislányunkkal kiegészülve megnövekedett létszámmal volt jelen teljes kis családom, hiszen ilyen módon már négyen voltunk.

A szókepusztai konferencia egyik állandó programja, a számomra a régi aratási ünnepélyeket idéző, új kenyér megszegése. *Braun Ervin* – Dunaújvárosi Baptista Gyülekezet vezetője – jóvoltából idén is három gyönyörű új kenyeret szeghettünk meg és adhattunk hálát Isten gondviseléséért.

Akik a szókepusztai konferenciát rendszeresen látogatják, azok tudják jól, hogy nem csak lelki, de testi táplálékról is gondoskodnak a konferencia szervezői. Az új kenyér első falatja tökéletesen ráhangolja az embert az utána következő bőséges bográcslakomára. A dunaújvárosi Braun testvérék jóvoltából az új kenyérhez fogyaszthattunk finom dunai halászelevet, *Molnár József* lelkipásztor testvérék pedig bivaly bográcsost készítettek, a dömsödi *Meidl Sándor* gyülekezetvezető testvér és csapata jóvoltából pedig racka bárányt fogyaszthattunk.

A konferencia helyszínéül szolgáló árnyas tisztás, az ige üzenete, a lelki énekek, a jókedv, a testvéri találkozás

és asztalközösség mind-mind felüdítően hatnak a nyár közepén. Feltölt a következő év előttünk álló feladataira, kikapcsol és táplál lelkileg, testileg.

Jó volt idén is részt venni, és ahogy illően mondani szoktuk, ha Isten éltet és megsegít, jövőre is ott leszünk.

Ahogy a bekezdésben említettem a konferencia után rögtön a Dömsödi Baptista Gyülekezet gyermekei számára szervezett tábor vette kezdetét.

Aki járt már Libickozmán az tudja, hogy erdőben, mezőben, horgászta-vakkal és ezeknek lakóival gazdag környékről van szó, ahol minden egyes pillanatot az ember a szabadban akar eltölteni. Ezt mi is így gondoltuk, és gyakorlatilag minden programot a gyermekek részére a szabad ég alá terveztünk. Ehhez képest persze másképp alakultak a dolgok, megkaptuk az egyébként vágyott hidegfrontot gazdag eső kíséretében.

Valódi felüldülést hozott a kánikulában, de ez azért mégsem így hat, amikor az ember szabad ég alá tervez programokat. Az aggodalmak ellenére az esős idő rendkívüli módon összekovácsolta a gyerekeket és nagyon jó közösségformáló játékokat lehetett játszani.

Annál nagyobb volt az öröm, amikor két délután is szabadban lehetünk, Isten mindenből ki tudja hozni számunkra a legjobbat és ezt csak megerősíteni tudom azok alapján, ahogy a gyerekhét telt.

Négy fontos témával foglalkoztunk, négy Bibliai személy életén keresztül. Első nap József életén keresztül a hűségről tanultunk, második nap Mózes életén keresztül az engedelmességről, harmadik nap Dániel életén keresztül az imádságról és az imádkozó életéről tanultunk – ez a téma azt hiszem különösen érintette a gyerekeket, mert ezután a foglalkozás után többen is hangosan imádkoztak és meg merték fogalmazni kéréseiket Isten felé, jó volt hallani az őszinte gyermek imákat – negyedik nap pedig Jézusról a Jó Pásztorról és az irántunk tanúsított szeretetről tanultunk.

A gyerekek játék közben

Bekötött szemmel nehéz látni

Ez az igazi

Háborúsdí a javából (élharcosok)

Eső ide, eső oda, végső soron nagyon is jól telt a gyerekhét, rengeteget tudtunk játszani, énekelni, beszélgetni, tanulni és még napsütést is kaptunk egy számháború idejéig.

Részemről a cél az volt, hogy a gyerekek jól érezzék magukat, közelebb kerüljenek egymáshoz, hozzánk és természetesen Istenhez.

Ezt a hetet a dömsödi ifjúsági hét követte. Nagyon vártam ezt a hetet is, hiszen úgy éreztem, az egész évben az ifiórákon felgyűlt kérdésekkel lehet majd foglalkozni és tudunk végre felszabadultan beszélgetni, játszani az idő és elválás fenyegető korlátja nélkül.

Isten erre a hétre csodálatos időjárással ajándékozott meg bennünket, mindennel, ami egy nyári ifitáborhoz kell: zavartalan napsütés, meleg, olyan felhők által nem zavart csillagos égboltozattal, amilyennel városi környezetben esélye sincs az embernek találkozni.

Az ifiórákon tapasztaltak alapján három nagy témával készültem. Az első alkalommal arról a kettős érzésről beszélgettünk, amivel felnőve, lassan-lassan kiszabadulva a szülői felügyelet alól, szembe kerülnek: egyfelől a világ csábítása, a szabadság, az önállóság, amire vágyva vágnak, másfelől pedig a lelkiismeret furdalás

Finom lehetett az ebéd, egyik-másik tányér teljesen üres

amikor mindez szembe kerül mindazzal, amiben felnőttek a gyülekezeti és bibliai értékrend tükrében. A második nagy téma az az őszinteség köré épült, illetve, hogy ki hogyan látja saját helyzetét Istennél, Istennel kapcsolatban, a gyülekezetben, a családban, hol tart önmaga és Isten megismerésében. A harmadik téma pedig: Az én tervem vs. Isten terve, vagyis melyiknek milyen hatása van az életre, illetve, hogy egyáltalán szét kell-e ezeket választani, netalán akár a kettő lehet ugyanaz.

Tulajdonképp kimeríthetetlen témák, de aktuális témák, amikről beszélgetni kellett.

A strandolás, röpzés, tollasozás, társasjátékok mellett jó volt délelőttönként elcsendesedni és egy picit közösen gondolkodni ezekről a kérdésekről a Biblia tükrében, számolva azzal az eshetőséggel, hogyha belenézünk ebbe a tükörbe, akkor lehet, hogy nem azt a képet látjuk, amit mi szeretnénk, hanem azt, amilyennek Isten lát bennünket és hát végső soron ez is volt a cél.

A táborok véget értek, a nyár is lassan a végéhez közeledik a jó munka

Vége van a filmnek

Gyerekek a somogyvári kilátóban

pedig még épp csak kezdetét vette, remélem, ősszel ott folytatjuk, ahol a táborban abbahagytuk.

Szőkepusztán már csak a Zarándok-kápolna emlékeztet az egykor oly virágzó lelki életre. A konferencia és az állandó gyermek- és ifjúsági táborok a Jó Pásztor Alapítvány jóvoltából ebből a virágzó, gazdag lelkiéletből visz nyaranként ízelítőt Libickozmára és környékére. Szappanos Tibor

Forró a nyár, de közel a Balaton. Alig várják már, hogy csobbanjanak

• A monoriak készülődnek

• A dömsödi birkapörkölt már majdnem kész

• Kezdődik a kenyérosztás

• Hárman a dömsödi csapatból,

• Braun Ervin testvér maga is osztja a sütődéjéből származó finom kenyeret

• Készül a dunaújvárosi halászlé

• A buszmegálló átalakult, a libiciek vendégül látták az utcán sétálókat.

• A gyönyörűen felújított szőkepusztai Zarándok-kápolna, előtérben Joó Attiláék

• Beke Ibolya Kanadából (egyik legidősebb szőkepusztai) nagy szelet magyar kenyérral

• Kapós volt az utcai „büfé”

